

In memoriam

Pave Pavica Drpić
(1939. – 2017.)

Svibanj je mjesec koji kamenare asocira na tradicionalni *Simpozij kamenarstva* u Pučišćima, kojemu je Pavica od samih početaka bio jedan od glavnih pobornika i pokrovitelja. Stoga je ovo pravi trenutak da ga se prisjetimo.

Blistavost bjeline i ljepota strukture kamena kriju tajne i motive, osebujni senzibilitet Pavice Drpića koji je svoj život uronio u čvrstu epidermu kamena iz koje i dalje pulsira njegovo srce i osmijeh koji nas hrabri i jača. Njegov cjelokupni život pretvorio se u priču o kamenu, osluškivanju kamena zvuka, promatranju njegovih oblika, njegovih otvora, vertikalna, precizno obrađenih rubova, ali i napora da upozna mnoge zanatske tajne i vještine, da se okuša u svemu novom i modernom.

Za mnoge je vrijeme nakon njegova odlaska pred nepunu godinu, u srpnju 2017., sentimentalna uspomena. Svi koji su ga dobro poznavali, čak i oni koji su Pavicu upoznali kroz kratki kurtoazni razgovor koji krijepi, preplavljeni su nostalgijom i slikama koje njegovu ljudsku magistralu oslikavaju živim i toplima bojama, suosjećanjem i razumijevanjem za poteškoće drugih.

Nije nimalo lako govoriti o čovjeku čiji je život bio toliko intenzivan, u dodiru s toliko ljudi, sveden na posao, s vrijednostima koje ostaju diskretne i drugima neprimjetne.

Rođen je u Pučišćima na Braču 1939., tri mjeseca nakon smrti oca kojega nije upoznao, a po kojemu je dobio ime. S odlučnom i požrtvovnom majkom i dvoji-com braće, teške ratne godine proveo je u Slavoniji odakle se nakon oslobođenja 1946. vraća u rodno mjesto. Dvojica braće posvećuju se plemenitom klesarskom zanatu za *škarpelina* u rodnim Pučišćima, dok je, iz materijalnih razloga, školovanje u gimnaziji bilo omogućeno samo za jednog brata.

Pave je već od svoje trinaeste godine vezan uz ručne klesarske alate: *lito, pun-tarul, piket i martelinu*. Brzo i predano uči, a nakon završenog zanata, radi u klesariji sa starijim i iskusnim radnicima, usvaja vještine i tajne klesanja, brušenja, freziranja i profiliranja.

Bez obzira na činjenicu što se poslije Drugog svjetskog rata spomenička plastika razvija i obilježava pojmom realizma, iskustvo rada na realizaciji monumentalnog Augustinčićevog spomenika žrtvama rata šezdesetih godina bilo je mladom Pavici svakako dijelom sazrijevanja i učenja.

Nakon odsluženja vojnog roka, Pavica se vraća u Pučišća i život vezuje uz firmu *Jadrnkamen*. Brzo je postavljen na mjesto glavnog poslovođe na pilani u Pučišćima, a potom kao rukovodilac organizira i izvodi niz velikih poslova, od luke Bengazi u Libiji, Hotela Interkontinental (danas The Westin Zagreb), brojnih objekata Mediteranskih igara u Splitu, sjajni Njegošev mauzolej na Lovćenu (gdje je projektirao stroj za izradu svodova) i dr. Zanimljivo je da je Pavici osobno bio povjeren zadatak da u Londonu izradi kameni postament za brončani kip Winstona Churchilla. Uz sve spomenute zadatke Pavica je našao vremena i snage za neprestano usavršavanje znanja pa je uz strane jezike s uspjehom diplomirao i za inženjera organizacije rada. Oduvijek je tražio i prihvaćao sve novitete pa je tako postao jedan od prvih stručnjaka za profesionalne dijamantne alate raznih namjena i primjenu najnovije tehnologije u preradi kamena. Devedesetih godina odlučio se za samostalno poslovanje te osniva tvrtku *Com-Adria* za prodaju strojeva i dijamantnih alata koja pokriva tržište Hrvatske, Slovenije te Bosne i Hercegovine.

Kako se u Hrvatskoj stvarala klima za privatnu inicijativu i poduzetništvo, Pavica je u tome vidio priliku za razvoj i stvaranje novog i modernog kamenarskog poduzetništva. Počeo je s modernizacijom u malim privatnim kamenolomima i pilanama, poticao mlade ljude na studij i izradu projekata u kojima će zajedno primjenjivati stečena znanja i uvoditi suvremene tehnologije u vađenju i obradi kamena.

U zreloj dobi i s bogatim iskustvom započeo je s otvaranjem kamenoloma i plasiranju novih vrsta kamena: Avorio, Diokles, Planolit, Kik i još nekih podvrsta.

Šireći posao, brzo je postao poznat daleko izvan naših granica, izvozeći blokove i gotove proizvode te nema kontinenta na kojemu nema kamena iz njegovih kamenoloma.

Život pun napora, zanosa i ganuća ostavljao je brze i vidljive tragove, premda je Pavica bio čovjek koji se nije lako predavao. Zdravstvene tegobe nadjačale su tijelo iako je on mislio da je sve samo još jedna prolazna epizoda. Umro je tiho, u

srpnju 2017., ostavljajući tvrtke s oko 100 zaposlenika koji nastavljaju uspješno raditi i ostvarivati Pavin životni san.

Zanimljivo je da je Pave Drpić, zahvaljujući svojoj vedrini i optimizmu te ljubavi prema prijateljima, društvu i pjesmi, bio omiljen u Pučišćima i daleko izvan tog carstva kamena. Kao da je neka manje vidljiva otmjenost duha uvjetovala čistoću oblika i finoću u pristupu kamenu. Bio je čovjek-meštar fantazije, ona je uvijek lebdjela iznad svih onih koji su kamen uzeli kao sudbinu, koji nisu dozvolili slom svojih ambicija i često skrivenog ponosa, već su u mekim štimunzima života na škoju pronalazili snagu za emocije, za nove konstrukcije, za veselje i pun život koji se probija kroz šiblje sudbine.

Život koji potiče, hrabri i nikad se ne predaje... to je zavjet našeg Pavice Drpića!

Mirko Bauk